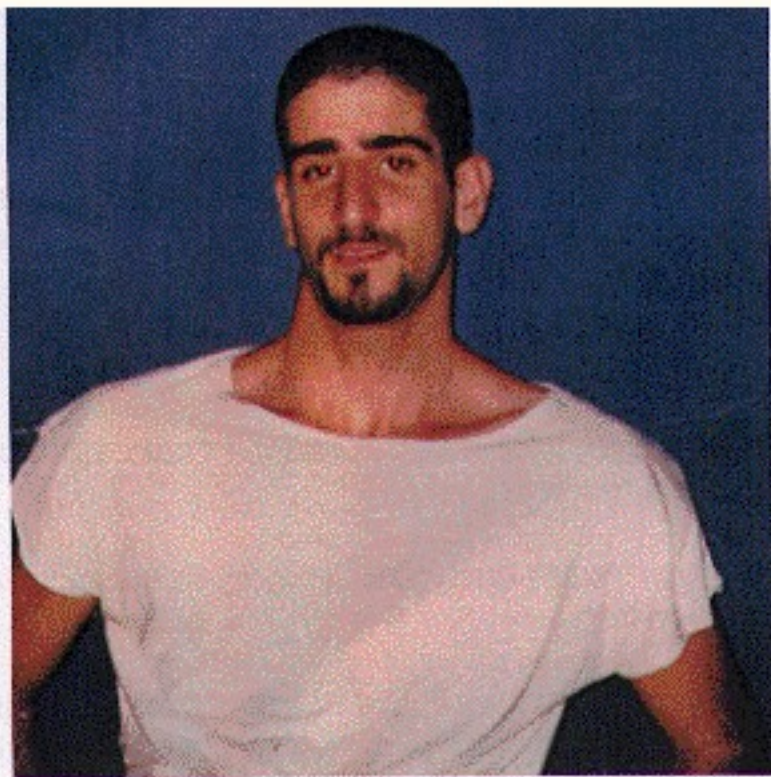

מתן דוד

מנרה

07.05.1982-02.09.2001

מתן – ילד שנולד קודם זמנו, והלך מאתנו בטרם עת, בהשאירו חלל גדול ותחושת
כובד איזמה.

ילד אהוב, איך זה שהלכת לנו והשארת את כולנו בוכים, כואבים ומתגעגעים. איך אפשר לספר עליך, לדבר אליך בפעם האחרונה?

ילד ביישן, ילד תמים, ילד מצחיק, ילד שהמציא לו שפה משלו ושיתף בה את כולנו. זוכר איך שרת לנו באפית? זוכר בטיול לסיני את הנחש מעץ שקנית ושמרת עליו בקנאות, ואיך שישבת על הגג של הג'יפ ושיגעת את הנהג בצעקות "יאללה" ו"בארה". זוכר כשהיינו בפאב כשהיו קטיושות וצחצחת שיניים 14 דקות ולא הבנת למה כולנו צוחקים.

מתן, התגייסת לצבא למודיעין, אחרי מאמצים רבים להתקבל לתפקיד מסוים. היה לך קשה ולא ויתרת, לא פעם דברנו בטלפון והצעתי עזרה, אמרת תודה ושהכל כבר מתחיל להסתדר לך. אין אחד מאתנו שלא היה גאה בך על הכוחות והמאמצים האדירים שהשקעת, אם בפיתוח הגוף ואם בפיתוח הנפש, ילד חזק שכמותך, איך זה שבסוף ויתרת?

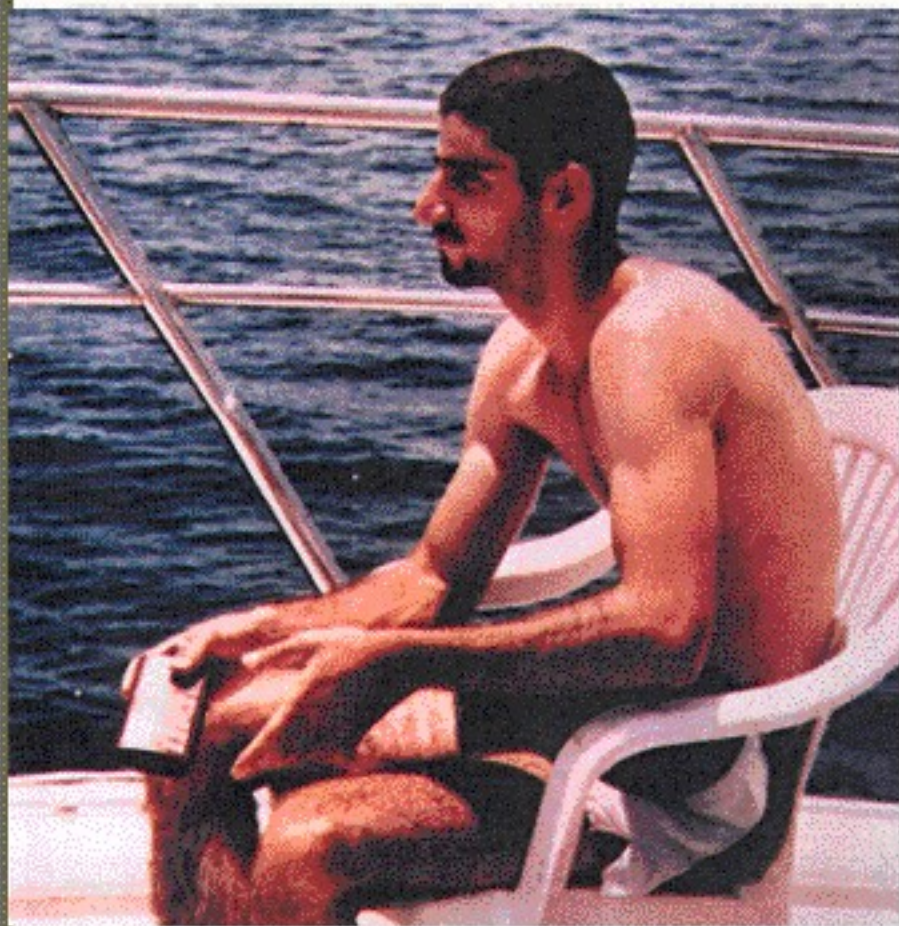
טנטוס, בדרכך המיוחדת העשרת את עולמנו, הייתה בך תמימות מלאכית שהתעקשת להסתיר ולסלק, היה לך כח רצון חזק ובלתי ניתן לעצירה, שהתבטא בשאיפותיך הצבאיות ורצונותיך. לא ויתרת, לא נכנעת לאף אחד, ידעת מה אתה שווה. היה לך חוש הומור מיוחד שלא כל-כך נהגת להוציא אותו, אבל כשהוא הגיע, הוא השכיב את כולנו על הרצפה. מילים ומשפטים שאמרת נשארו חלק מהשפה שלנו כחברה (זוכר את רובנטוטה?), וקשה לי להאמין שזה כל מה שיש לנו ממך עכשיו. הייתה בך מסתוריות והיית עצמאי, לא נהגת לשתף רבים בתכניותיך ומחשבותיך. ארגנת, בנית ותכננת הכל לבד, בדיוק כמו עכשיו. אם היית שואל אותנו מתן, אם היית רוצה לשמוע את דעתנו, היינו אומרים לך עד כמה אנחנו אוהבים אותך, ועד כמה אתה חלק בלתי-נפרד מאתנו, ועד כמה אנחנו מעריכים אותך ומכבדים אותך על היותך אתה, עם כל מה שיש בך, וכל מה שאתה יכול לתת, אתה מתן, ועכשיו אתה כבר לא פה. בחרת בשקט.

מתן, טנטוס אהוב ויקר שלנו, הלכת והפעם זה לתמיד. רק חשוב שתדע שתחסר לנו
המון, ושתמיד מתן ישאר אצלנו בלב עם חיוך.

היה לך קשה. אני מקווה שעכשיו תנוח ותמצא שקט, שלוה ואושר. אין אדם
בעולם שראוי להם יותר ממך.

טנטוס, בשבילך לבשתי מדי א' ושמתי כומתה על הראש, הכומתה הירוקה הזאת
שכל-כך אהבת והערכת. קשה לי להאמין מתן שזה מה שנשאר לי ממך עכשיו –
סמלים.

יחסרו לי השיחות הארוכות איתך על כושר קרבי, על אם ולאן ללכת ולאיזה כיוון
לפנות ומתי לוותר, יחסרו הנסיונות הנואשים שלך לפענח לי את החלומות ולהגיד
לי לא לספר אותם לאנשים כדי שלא יחשבו שאני משוגעת. יחסרו לי השאלות שלך
שלעולם לא פסקו, על כל נושא, רק רצית לדעת ולהיות.

חיים אתה ואור, אין קץ לגבורתך.
כל לב פועם טהור, אומר תהילתך.
האור הנך אתה, אורך –אורי אני
האהבה אתה, דרורה, שירך-אני.
אתה הנך אתה, האינסוף הנצחי.

איך מתחילים להיפרד?

איך מתחילים להיפרד כשצב לא הצמין ולא המקום.

איך מתחילים להיפרד כשזה כל-כך שרי וכל-כך כואב.

איך מתחילים להיפרד כשאתה כל-כך קרוב וכל-כך רחוק.

ורק לפני כמה ימים, היית איתנו ועכשיו אתה כבר לא.

אתמוט כשלא הצלחת, התחילו לעצמות השאלות והפחדים

אנך יחד עם באת אלו אחד ימו העלה הזעיר...

ימו חשבנו שלא, הוא אתך יותר, ושלל תשובה עוד.

אנחנו צדין רואים אתך איתנו, מנחה לשמוך על הפקן שהיה
חלק בשלך נפנוי ממך, ועוד מודישים באיך את התמימות
והבריכות התמימות, ומחכים לשאלות שיהי אתה מסוגלם לשאול.
כדינו שתרצה, שארמת ענו שמחה בלב, ושהעלת ענו חיוך על השפתים
בכל פעם שעברת אידיו.

תמיד אמרת: "זה מה יש, וזה מה נרצה", ומה שנותר ענו כעת, זה לאומך
את נהניק ונחמשיק איתם הלאה.
בהידיך באמת וקשה ענו מאד,
מתנו באוהב ונחמשיב.

תנוח על משכבך בשלום מתן.
'הי' צנן ברוב.

מתן נולד ב-07.05.82, פג, שהיה צורך להלחם על חייו – מלחמה שגידי ורינה ניהלו במשך תקופה ארוכה – עד שיצא מביה"ח והגיע למנרה – אח חמישי ואחרון ליריב, ליאור, תומר וקרן.

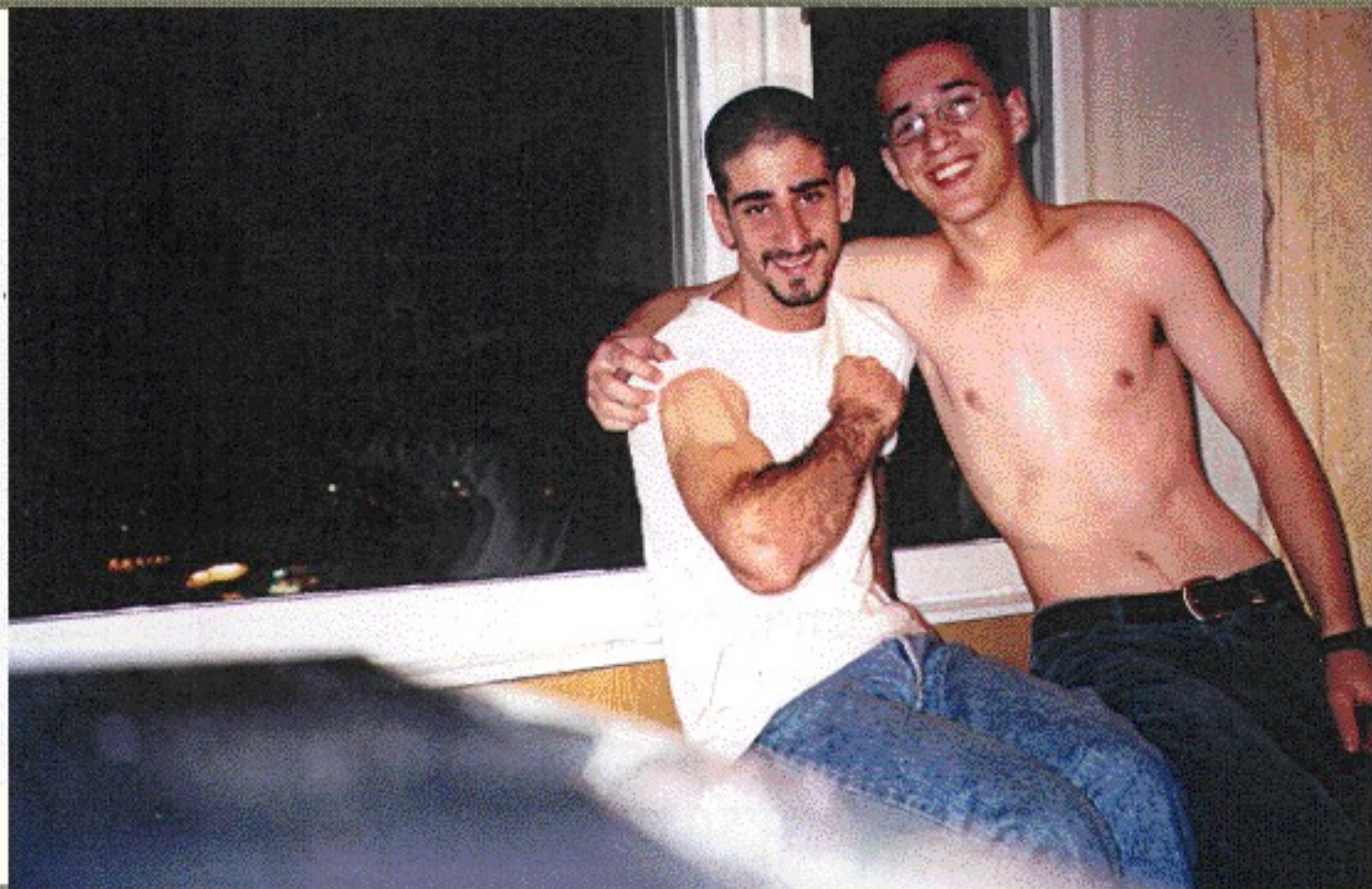
מתן היה ילד עקשן וסגור, ומשהתבגר היה לתלמיד חרוץ, פדנט ופרפקציוניסט.

בביה"ס היסודי החל ללמוד קרטה, ומספר שנים אף השקיע בתחום. בסופו של דבר הגיע לחגורה חומה, ואז פרש. לאחר מותה של רינה הביע רצונו לשוב ולעסוק בתחום, אולם עיסוק זה נמנע ממנו בשל נסיבות שאינן תלויות בו.

בהיותו בן 11 נפל אחיו תומר. מתן שהיה ילד סגור ורגיש כאב מאד את נפילתו, אולם מיעט לדבר עליה.

לקראת מועד גיוסו לצה"ל, הרבה לדבר על רצונו לשרת בחייל קרבי, וניהל וויכוחים אין סופיים עם גידי ורינה כדי שיחתמו על הטפסים שיאפשרו לו להגשים שאיפתו.

בסופו של דבר התרצה והתגייס לחייל המודיעין, תוך שהוא מביע הכרה בחשיבות פועלו של החייל.

תפילת-האמהות

תמונה פשוטה :

ילד ואמא ולילה טוב.

אני חושבת, כמה זמן עוד נשאר לנו ככה ?

שוב מסדרת את השמיכה

כל-כך חמה לי היד שלך.

"שבי על-ידי עוד קצת, כי הגשם על הגג מרעיש לי בחלום".

הלב מכור להבטחות כי אין דבר אחר,

אתה תגדל ילד, ולא תהינה מלחמות יותר...

מזמן הבנתי, האדמה כאן אדומה,
ומי שומר עלי? ילד!
ילדים יוצאים למלחמה.
רוצה לדעת הכל, ומשתדלת לא לדעת.
איפה אתה עכשיו? החידה שלא נרגעת.
חומה של אהבה אני הייתי
לשמור אותך בטוח,
עכשיו הלב ממתין לבוקר הפקוע,
אתה תחיה ילד, המלחמה תחלוף, סיוט יעוף כמו רוח.

אתמול חלמתי שאתה בא, שחזרת אלינו.
איך מתרגלים לחיות עם ילד שאיננו?
מי שזקוק למלחמה שומר אותה בוערת,
אומר שמוכרחים, ואיך ברירה אחרת.
חיי אדם מול החלטות מלמעלה
עכשיו יושבים פה ואומרים לי:
"תמשיכי הלאה" ו"נזכור לנצח",
"את נתת לנו את כל מה שהיה לך"...

ואז תיגע הקשת באדמה, בגשם הדמעות,
חמה, ומתעקשת להישמע תפילת האמהות...